

били властта си; чертитъ имъ виражаваха всичко, щото сжществува ужасно въ страха, низко въ малодушието и мрачно въ отчаянието. Тия хора ни цѣлуваха краката, молѣха ни се като на Мохамеда и разказваха ни, че иматъ жени и деца. Чегато българитъ, които тия убиватъ почти всѣки день, сж бездушни сжщества! Когато ги пустнахме, то имъ рекохме да търсятъ паритъ си отъ пашата, защото той е длъженъ да защитава и християнитъ и мохамеданцитъ отъ всѣко едно хайдушко насилие.

Потерята ни принуди да търсиме спасение въ Казанлъшкитъ и въ Габровскитъ гори. После малко време ние преминахме презъ Карловската планина и слѣзохме въ Гьопцата, и — все покрай Марица — достигнахме до Сакаръ-планина, която се намира близу до Едирне. Въ тия мѣста българитъ сж много убиени отъ турскитъ насилия и отъ гръцкото духовенство, а турцитъ сж лошава и кръвожадни. По тия мѣста ние ходихме до Св. Богородица, а после се върнахме въ Северна България и запрѣхме се между Котелъ и Шуменъ.

Изъ пѣтя вървѣха нѣколко души турци, съ които трѣбваше да премѣриме силитъ си. Тия турци вървѣха изъ пѣтя весело, пѣеха турски пѣсни и смѣеха се. Когато достигнаха до онова мѣсто, което се нарича Сѣченъ камъкъ, то ние нападнахме. Пѣтниците бѣха така сжщо добре въоръжени, както и ние, и между нази се захвана голѣма борба. На едного изъ тѣхъ единъ отъ нашитъ куршуми попадна въ крака, и той извика български. Тия пѣтници сж били не турци, а българи, изъ които мнозина бѣха наши приятели. Турскитъ пѣсни и турскитъ дрехи щѣха да изядатъ главитъ имъ.

Азъ не зная защо нашитъ пѣтници оби-